

Sygn. akt VPa 70/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Andrzej Marek (spr.)

Sędziowie: SSO Jacek Wilga

SSR del. Halina Michalkiewicz - Zawada

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2014 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa S. B.

przeciwko (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w P.

o ustalenie wypadku przy pracy

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 12 marca 2014 roku sygn. akt IV P 519/13

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lubinie oddalił powództwo S. B. przeciwko (...)S.A. Oddział Zakłady (...) w P. o ustalenie wypadku przy pracy. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, iż u powoda niewątpliwie wystąpił uraz polegający na uszkodzeniu zmienionej chorobowo chrząstki jednakże nie wystąpiła przesłanka nagłości zdarzenia i wywołania urazu przyczyną zewnętrzną, aby można było uznać zdarzenie z dnia 08 marca 2013 r. za wypadek przy pracy w rozumieniu art. 3 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2012 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Praca wykonywana przez powoda w tym dniu wiązała się z wykonywaniem normalnych czynności pracowniczych, niezwiązanych z nadmiernym wysiłkiem fizycznym. Nie zaszły żadne nadzwyczajne okoliczności związane z wykonywaną przez powoda pracą. Uraz był spowodowany istniejącym już u powoda uszkodzeniem chrząstki, związanym z jej wcześniejszym, normalnym, ale długotrwałym obciążaniem, zarówno w pracy jak i poza pracą co potwierdził także biegły specjalista chirurgii ogólnej w opinii z dnia 30 grudnia 2013 r..

Powód wniósł apelację od powyższego wyroku, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie:

1. art. 3 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez nieuwzględnienie zdarzenia z dnia 08 marca 2013 r. za wypadek przy pracy;

2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i w zw. z art.162 k.p.c. poprzez pominięcie

dowodów zgłaszanych przez stronę powodową oraz oddalenie w całości dowodu z opinii innego biegłego lub biegłego z zakresu neurologii.

Na tej podstawie skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania pozwu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy uznając ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy za prawidłowe i przyjmując je za własne, zważył co następuje:

Apelacja nie była zasadna.

Kwestią sporną wymagającą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie była ocena czy zdarzenie jakiemu uległ powód w dniu 08 marca 2013 r. może zostać uznane za wypadek przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. W szczególności chodziło o ustalenie jednej z przesłanek uznania zdarzenia za wypadek przy pracy, a mianowicie czy zdarzenie wywołane zostało przyczyną zewnętrzną.

Ustawodawca nie wyjaśnia, co oznacza zewnętrżność przyczyny wypadku. Na podstawie jedynie cechy zewnętrżności przypisywanej potocznie, można wnosić, że chodzi o przyczynę znajdującą się poza zdarzeniem, działającą z zewnątrz, a nie o czynnik tkwiący wewnątrz, w istocie zdarzenia. W judykaturze przyjęto, że zewnętrżną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik zdolny wywołać w istniejących warunkach zdarzenie powodujące skutki w postaci śmierci lub urazu. Przyczyna zewnętrżna nie musi być wyłączną przyczyną wypadku. Przyjmuje się istnienie przyczyn mieszanych, złożonych (zewnętrżnej i wewnętrznej – znajdującej się wewnątrz organizmu pracownika - samoistne schorzenia). Generalnie przyjmuje się także, iż wykonywanie zwykłych czynności (normalny wysiłek, normalne przeżycia psychiczne) przez pracownika nie może być uznane za zewnętrżną przyczynę wypadku przy pracy. Musi wystąpić szczególna (nadzwyczajna) okoliczność w przebiegu pracy, aby czynnik samoistny pochodzący z wnętrza organizmu pracownika mógł być uznany za skutek przyczyny zewnętrżnej. Może to być szczególnie (nadmierny, wyjątkowy) wysiłek fizyczny, nadmierny wysiłek fizyczny przy wykonywaniu pracy w normalnych warunkach przy istniejącym złym stanie zdrowia (por. wyrok SN z 9.7.1991 r., II PRN 3/91 oraz z 5.2.1997 r., II UKN 85/96). Wymagano by wysiłek był tego rodzaju, że w sposób istotny przyspieszył bądź pogorszył istniejący już stan chorobowy (wyr. SN z 10.2.1977 r., III PR 194/76, OSNCP 1977, nr 10, poz.196). Do nadzwyczajnych okoliczności zaliczano także wykonywanie pracy przez pracownika przemęczonego jej dotychczasową intensywnością i rozmiarem albo bez odpoczynku przez dłuższy czas, nakazanie przez pracodawcę pracy bez uwzględnienia treści zaświadczenia zawierającego przeciwwskazanie do jej wykonywania, szczególne (nadzwyczajne, nietypowe) przeżycia wewnętrzne (stres, uraz psychiczny) w postaci emocji o znacznym nasileniu powstałe wskutek okoliczności nietypowych dla normalnych stosunków pracowniczych. Oznacza to, że co do zasady wykonywanie zwykłych (typowych, normalnych), choćby stresujących lub wymagających dużego wysiłku fizycznego czynności (obowiązków) przez pracownika nie może być uznane za zewnętrżną przyczynę wypadku przy pracy, gdyż sama praca nie może stanowić zewnętrżnej przyczyny w rozumieniu definicji wypadku przy pracy, ale może nią być dopiero określona nadzwyczajna sytuacja związana z tą pracą, która staje się współdziałającą przyczyną zewnętrżną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., I PK 79/09, LEX nr 553670).

W rozpatrywanej sprawie nie zaszła żadna nadzwyczajna okoliczność w przebiegu pracy powoda aby uznać, iż doznany uraz w postaci skręcenia nadgarstka lewego z uszkodzeniem chrząstki był skutkiem przyczyny zewnętrżnej. Praca wykonywana przez powoda w tym dniu nie wiązała się z nadmiernym wysiłkiem fizycznym. Wykonywane przez powoda ruchy rotacyjne były ruchami normalnymi dla nadgarstka, wykonywanymi z siłą nieprzekraczającą siły

własnych mięśni. Chrząstka trójkątna nadgarstka lewego była już zmieniona chorobowo i przez wiele lat obciążana zarówno w pracy jak i przy czynnościach z pracą niezwiązanymi. Fakt, iż do nasilenia uszkodzeń doszło akuratnie w czasie wykonywania przez powoda pracy nie oznacza, iż zadziałał tak istotny (o takiej doniosłości) czynnik, aby można było mówić o przyczynie zewnętrznej powodującej uraz. Równie dobrze do urazu mogło dojść podczas wykonywania czynności z pracą niezwiązanymi. Przyczyna zewnętrzna nie musi być wyłączną, ale musi mieć charakter doniosły, który w istotny sposób współprzyczynił się do powstania urazu. W tym stanie rzeczy zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych należy uznać za nieuzasadnione.

Odnosnie zarzutów strony powodowej naruszenia przepisów postępowania należy wskazać, iż aby strona mogła skutecznie powoływać się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania nie jest wystarczające zgodnie z art. 162 k.p.c. zwrócenie się do sądu o zaprotokołowanie, że strona zgłasza i wnosi o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Zastrzeżenie będzie skuteczne, jeżeli strona wskaże w sposób wyczerpujący przepisy, które sąd, jej zdaniem, naruszył (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2013 r., V CSK 544/12, LEX nr 1438426; wyrok SN z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 237/06, Biul. SN 2006, nr 11, poz. 17).

W niniejszej sprawie zastrzeżenia złożone do protokołu rozprawy w dniu 12 marca 2014 r., w związku z oddaleniem przez Sąd Rejonowy w Lubinie wniosków dowodowych powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego, nie wskazują przepisów postępowania, które zostały naruszone. Zatem zastrzeżenia powoda zapisane do protokołu rozprawy z dnia 12 marca 2014 r. nie były skuteczne i tym samym powód utracił prawo powołania się w apelacji na naruszenie przepisów procesowych, w tym, w szczególności naruszenie art. 233 § 1 w związku z art. 227 k.p.c..

Z uwag tych przyczyn - na podstawie art. 385 k.p.c. - oddalono apelację jako bezzasadną. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd Odwoławczy oparł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.